Írta: Benedek Csaba
2011. június 27. hétfő, 19:17 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 20:11

A gondoskodó vasutas

Kolozsvári tartózkodásunk alatt történt meg velem, hogy egy alkalommal busszal szerettem volna eljutni haza, Felsőgödre. Egy szalmakalapos székely bácsival kerültem egy sorba, mellettem ült a széken. 5 liter pálinka volt nála, ajándékba vitte volna a rokonainak. A határon elvámolnivaló után érdeklődtek, mikor kiderült (sajnos az öreg bevallotta), finom 54 fokos szilvalével rendelkezik. Két lehetőséget ajánlott a vámos, megisszuk vagy otthagyjuk a határőrség megsegítésére a szeszt. Mi nekiláttunk hát nehogy kárba vesszen a nedű. Nem emlékszem már minden mozzanatra, de tény és való, mire a Népstadionhoz értünk erősen megrészegedett az egész csapat. Danoltunk, majd könnyek között búcsúztunk el. Én átlibbentem valahogy a Nyugatiba, s felszálltam a szobi vonalra. Vácott aztán erősen rázott már a kalauz:

-Fiatalember! Fiatalember! Vác város, meddig szeretne utazni?

-Én kérem Felsőgödig -válaszoltam neki.

-Akkor hamarabb kellett volna leszállni!

Lesegített a vonatról, mire én odamentem az első kocsihoz, s elkezdtem nyitogatni. Mivel nem az enyém volt, nem is nyílt ki. Ekkor újra mellettem termett a jegyvizsgáló, s újra kérdezett:

-Fiatalember! Ez a maga kocsija?

Hátrább léptem, hogy jobban szemügyre vehessem a gépjárművet, s láttam, hogy ugyan fehér, de semmiképp sem bogárhátú vw, csupán trabant. Akkor újra tudakolózott:

-Emlékszik, hogy hol hagyta a kocsit?

Ekkor a részegség ellenére is bevillant, ha megmondom neki, Kolozsvárott, akkor agyon fog ütni. Így Budapestet jelöltem meg. A kalauz jegyet vett, megvárta velem a vonatot, s szólt kollégájának, hogy szállítson le Felsőgödön. Még utoljára odavetette, hogy *"ő is szokott így járni"* ,
aztán eleresztett. Azóta tisztelem s szeretem a kalauzokat!